

Sygn. akt VIII U 1382/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o umorzenie należności Funduszu Alimentacyjnego

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 17 lipca 2013 r. nr(...)

oddala odwołanie

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2013 r. r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na podstawie art. 68 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. nr 139 poz. 992 ze zm.), dalej: ustawa rodzinna, odmówił wnioskodawcy A. K. umorzenia należności likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu za okres od lutego 1997 r. do maja 2002 r. w łącznej kwocie 4.280,51 zł

W uzasadnieniu decyzji pozwany wskazał, iż w świetle przepisów k.r.i.o. obowiązek dostarczania środków na utrzymanie rodziców obciąża rodziców, przepis 133 tegoż kodeksu wskazuje, iż obowiązek alimentacyjny rodziców względem dzieci rozpoczyna się z chwilą ich urodzenia i trwa dopóki dzieci nie są w stanie utrzymać się samodzielnie. W związku zaś z niewywiązywaniem się przez wnioskodawcę z obowiązku alimentacyjnego względem dzieci – K. i K. K. (1), pozwany organ wypłacał na ich rzecz świadczenia z funduszu alimentacyjnego w okresie od lutego 1997 r. do maja 2002 r.

W świetle przedstawionych przez wnioskodawcę dokumentów oraz biorąc pod uwagę fakt, iż wnioskodawca nie jest w wieku emerytalnym oraz brak stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy, organ rentowy nie znalazł podstaw do umorzenia należności.

Odwołanie od powyższej decyzji pozwanego o odmowie umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń oraz opłat na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu za wskazany wyżej okres wniósł ubezpieczony A. K.. Wskazał, iż jego sytuacja życiowa jest trudna, mieszka razem z utrzymującą się z renty rodzinnej matką, jego stan zdrowia czyni go niezdolnym do pracy, a nadto nie otrzymuje żadnej pomocy materialnej ani finansowej

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ wniósł o jego oddalenie, powołując się na przedstawioną w decyzji argumentację i podtrzymując ją w całości.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. K., urodzony dnia (...), z zawodu mechanik, ostatnio zatrudniony był jako ochroniarz.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 12 kwietnia 1999 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II C 2899/98 wnioskodawca został zobowiązany dołożenia na utrzymanie małoletnich wówczas dzieci K. K. (2)(ur. (...)) i K. K. (1)(ur. (...)) tytułem alimentów kwotę po 150 zł na każde z nich, tj. kwotę 300 zł łącznie do 15-go dnia miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w wypadku zwłoki w płatności - w miejsce alimentów ustalonych w ugodzie zawartej w dniu 15 stycznia 1997 r. przed Sądem Rejonowym w Kartuzach w sprawie o sygn. akt III Rc 347/96 (dowód: protokół rozprawy z dnia 15 stycznia 1997 r. przed Sądem Rejonowym w Kartuzach w sprawie o sygn. akt III Rc 347/96 – k. 2 akt alimentacyjnych, wyrok z dnia 12 kwietnia 199 r. w sprawie o sygn.akt II C 2899/98 – k. 18 akt alimentacyjnych).

Wobec bezskuteczności prowadzonej egzekucji świadczeń alimentacyjnych w stosunku do dłużnika A. K., matka małoletnich dzieci ubezpieczonego– L. K. w dniu 04 lutego 1997 r. - wystąpiła do pozwanego organu, za pośrednictwem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kartuzach, z wnioskiem o przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego (dowód: wniosek o przyznanie świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego z dnia 04 lutego 1997 r. – k.3 akt alimentacyjnych, wniosek o przyznanie świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego z dnia 11 lutego 1997 r. – k. 4 akt alimentacyjnych).

Decyzją pozwanego z dnia 22 lipca 1999 r. przyznano na rzecz małoletnich dzieci wnioskodawcy K. K. (2) i K. K. (1) świadczenie z Funduszu Alimentacyjnego w kwocie po 120 zł miesięcznie począwszy od lutego 1997 r., a decyzją z dnia 22 lipca 1999 r. świadczenia te zostały podwyższone do kwot po 150 zł (łącznie 300 zł) miesięcznie.

W związku z ukończeniem 18 lat oraz nie kontynuowaniem nauki w szkole dziennej pozwany decyzją z dnia 02 września 1999 r. zaprzestał wypłaty świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego na rzecz K. K. (2) od września 1999 r.

Decyzją pozwanego z dnia 20 maja 2002 r. zaprzestano wypłaty świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego na rzecz K. K. (1) z powodu rezygnacji świadczeniobiorcy (dowód: decyzja z dnia 14 lutego 1997 r. – k.5 akt alimentacyjnych, decyzja z dnia 22 lipca 1999 r. – k.20 akt alimentacyjnych, decyzja z dnia 02 września 1999 r. – k.22-23 akt alimentacyjnych, decyzja z dnia 20 maja 2002 r. – k.46 akt alimentacyjnych).

Zadłużenie wnioskodawcy A. K. wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z tytułu świadczeń wypłaconych jego dzieciom K. K. (2) i K. K. (1) z Funduszu Alimentacyjnego wraz z 5% opłatą na pokrycie kosztów działalności stanowi łącznie kwotę 4.280,51 zł za okres od lutego 1997 r. do maja 2002 r. Ostatnia wpłata miała miejsce w dnia 06 czerwca 2013 r. w kwocie 85,22 zł. (okoliczność bezsporna, vide: wniosek o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego – k.79 akt alimentacyjnych).

W dniu 03 czerwca 2013 r. ubezpieczony wystąpił do pozwanego organu z wnioskiem o umorzenie należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu (dowód: wniosek ubezpieczonego o umorzenie należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego z dnia 04 czerwca 2013 r. – k. 59 akt alimentacyjnych).

Ubezpieczony jest osoba niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym okresowo od dnia 01 października 2012 r. do dnia 01 października 2015 r. (dowód: – wyrok z dnia 24 września 2013 r. sygn.akt VI1U 339/13 - kserokopie akt sprawy VI1U 339/13 – k.24 akt sprawy, koperta).

Skarżący nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie pracuje - pozostaje na utrzymaniu matki pobierającej rentę rodzinną po zmarłym mężu. Nie otrzymuje też świadczeń z Urzędu Pracy, nie korzysta również z innych form pomocy. Nie posiada majątku w postaci ruchomości ani też nieruchomości. Ubezpieczony ma przyznane prawo do renty socjalnej do października 2015 r. Nie występował z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (dowód: oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowych oraz sytuacji materialnej – k.76-77 akt alimentacyjnych 28-29 akt 3028/2012, zeznania ubezpieczonego – protokół z dnia 08 października 2013 r. – zapis na płycie CD - k. 23 akt sprawy, koperta).

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 17 lipca 2013 r. pozwany organ po rozpoznaniu wniosku z dnia 03 czerwca 2013 r. o umorzenie należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu, działając z upoważnienia likwidatora funduszu alimentacyjnego, odmówił wnioskodawcy A. K. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu za okres od lutego 1997 r. do maja 2002 r. w łącznej kwocie 4.280,51 zł (dowód: decyzja pozwanego o odmowie umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z dnia 17 lipca 2013 r.– k. 86 akt alimentacyjnych).

Biegły sądowy reumatolog rozpoznając u wnioskodawcy uogólnioną chorobę zwyrodnieniową stawów był zdania, że z tego powodu jest on częściowo niezdolny do pracy przez okres jednego roku od dnia badania (listopad 2014 r.) Natomiast biegły sądowy ortopeda, który rozpoznał u niego blok kostny L3/L4 po złamaniu kręgu L4, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L-S, zmiany zwyrodnieniowe stawów kończyn, wskazał, iż nie stwierdza niezdolności ubezpieczonego do pracy z przyczyn ortopedycznych – podał, iż badanie RTG kręgosłupa L-S z dnia 18 grudnia 2013 r. wykazało wygojone złamanie kręgu L4. W połączeniu ze zmianami zwyrodnieniowymi oraz stanem sprawności wykazany w badaniu sądowym nie stanowi to, zdaniem biegłego, przeszkody w pracy zarobkowej (dowód: opinie biegłych – k.32-34,36-37,47 akt sprawy).

Zarówno pozwany jak i też skarżący nie wnieśli zastrzeżeń i zarzutów do żadnej z tychże opinii (okoliczność bezsporna, vide: protokół z dnia 25 lutego 2014 r. – zapis na płycie CD – k.60 koperta).

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach alimentacyjnych pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, w związku z czym Sąd również nie znalazł podstaw by podważyć ich wiarygodność, a także na podstawie wyjaśnień wnioskodawcy, które zdaniem Sądu zasługiwały na wiarę w zakresie wskazanej przez niego sytuacji majątkowej i życiowej; Sąd jednocześnie odmówił wiary twierdzeniom ubezpieczonego odnośnie przyczyn jego bieżącej sytuacji majątkowej i życiowej, ponieważ nie znajdują one odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Opinie wydane w sprawie przez biegłych sądowych zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Opinie te zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS oraz w aktach niniejszej sprawy. Wyczerpująco zostało opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenie i ich wpływ na jego zdolność do pracy – z czego wynika, iż nie jest on całkowicie niezdolny do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy A. K. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 67 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2003 r. nr 228 poz. 2255 ze zm.), dalej: ustawa rodzinna, egzekucję należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu prowadzi się w dalszym ciągu aż do ich zaspokojenia.

Stosownie zaś do treści art. 68 ust. 1 ustawy rodzinnej – w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Przepis art. 68 ust. 1 ustawy stanowi zatem wyjątek od zasady wyrażonej w art. 67, który pozwala na umorzenie płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi warunkami związanymi z sytuacją zdrowotną lub rodzinną dłużnika, nawet pomimo istnienia możliwości prowadzenia egzekucji należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu.

Przepis ten nie definiuje pojęcia „szczególnie uzasadnionych wypadków”, wskazując jedynie, że mają one dotyczyć sytuacji zdrowotnej lub rodzinnej dłużnika alimentacyjnego. Jednocześnie, przepis ten stanowi wyjątek od reguły zwrotu wypłaconych z funduszu świadczeń.

Podkreślić trzeba, iż z preambuły ustawy o funduszu alimentacyjnym wynika, że przepisy te tworzy się w celu wzmocnienia opieki nad dziećmi i innymi osobami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej z powodu niemożności wyegzekwowania świadczeń alimentacyjnych oraz zwiększenia odpowiedzialności osób zobowiązanych do alimentacji.

Zastrzeżoną zatem w art. 68 cyt. ustawy rodzinnej możliwość umorzenia należności funduszu alimentacyjnego należy traktować z dużą ostrożnością jako swoisty przywilej dłużnika alimentacyjnego.

Wskazać należy, iż „szczególnie uzasadnione wypadki” zachodzą wtedy, gdy mają one charakter obiektywny i niezależny od strony np: choroba uniemożliwiająca pracę i jednoczesny brak świadczeń socjalnych lub z ubezpieczenia społecznego albo niemożność podjęcia zatrudnienia ze względu na konieczność sprawowania opieki nad innym członkiem rodziny.

Także judykatura precyzuje kierunek interpretacji omawianego przepisu i sformułowania „szczególnie uzasadnionych wypadków”. „Szczególnie uzasadnione przypadki” związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego, to sytuacje nadzwyczajne (wyjątkowe), powstałe w wyniku wypadku losowego, a w każdym razie istniejące niezależnie od zobowiązanego, w następstwie których jego sytuacja ulegnie takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich bieżących należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji. Do przyjęcia, że zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek” pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, iż przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie również w przyszłości spłacać tych należności bez narażenia siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 sierpnia 2012 r., III AUa 307/12). Jeszcze dobitniej wskazuje to Sąd Apelacyjny w Krakowie, posługując się pojęciem „drastycznych sytuacji”: Umorzenie zaległych należności zastrzeżone jest dla sytuacji szczególnie drastycznych, gdy ze względu na wiek, stan zdrowia, inne względy społeczne oraz znikome źródło przychodów na utrzymanie, niemożliwe jest wywiązanie się ze zobowiązania wobec likwidowanego funduszu (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2012 r., III AUa 340/12).

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż mając na względzie specyfikę postępowania w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz fakt, iż w przedmiotowej sprawie pomiędzy wnioskodawcą, a organem ubezpieczeń społecznych powstał spór dotyczący obowiązku ubezpieczeń społecznych – Sąd Okręgowy uznał, że przy rozstrzygnięciu niniejszej

sprawy zasadnicze znaczenie winna znaleźć zasada wyrażona w art. 6 k.c., zastosowana odpowiednio w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, część ogólna. Stanisław Dmowski i Stanisław Rudnicki, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005 r., wydanie 6). Również judykatura stoi na takim stanowisku, czego wyrazem jest wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, w którym wyrażono pogląd, iż „Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa”.

Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszej sprawy przyjąć należy, iż skarżący decyzję pozwanego organu, zaprzeczając jego twierdzeniom, który na podstawie przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał niekorzystnych dla ubezpieczonego ustaleń, winien był w postępowaniu przed Sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń dotyczących obowiązku ubezpieczeń społecznych, ale również, nie ograniczając się do polemiki z tymi ustaleniami, wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jego stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji.

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawca w sposób trwały i permanentny uchylał się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz swoich dzieci, jak również prowadzona przeciwko niemu z tego tytułu egzekucja okazała się bezskuteczna.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega jednak wątpliwości, iż zachowanie A. K. należy ocenić za wysoce nieodpowiedzialne, albowiem swoim zaniedbaniem spowodował narastanie zaległości alimentacyjnych wobec funduszu alimentacyjnego – nie przedstawiając jednocześnie dowodów na faktyczne i obiektywne przeszkody przed ich terminowym regulowaniem.

Wbrew także twierdzeniom wnioskodawcy, nie sposób jest uznać go za osobę całkowicie niezdolną do pracy – co potwierdzili wprost powołani w sprawie biegli sądowi w zakresie schorzeń reumatologicznych i ortopedycznych. Wskazać należy, iż wprawdzie biegły reumatolog uznał ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy, ale jedynie okresowo (1 rok od dnia badania).

Sąd przyjął przedstawione opinie powołanych w sprawie biegłych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie są one miarodajne, wnioski w nich wysnute logiczne i właściwe, zaś ich uzasadnienie wyczerpujące i przekonujące.

Nie budziło wątpliwości Sądu, że ubezpieczony cierpi na określone schorzenia, jednakże to nie fakt występowania schorzeń, a jedynie stopień ich zaawansowania, może powodować niezdolność do pracy. Należy wskazać przy tym, iż subiektywna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego i jego przekonanie, że jest niezdolny do pracy, nie może zastąpić oceny dokonanej przez biegłych sądowych – wysokiej klasy specjalistów, którzy w przekonujący sposób uzasadnili swoje stanowisko (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1998 r., II UKN 466/97, OSNAP 1999/1/25). Biegli zaś jednoznacznie wskazali, każdy w zakresie swojej specjalizacji, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, zgodnie z opinią biegłego reumatologa jest on zaś częściowo niezdolny do pracy do listopada 2014 r. – zatem nie istnieją żadne obiektywne przesłanki, które mogłyby stanowić o zasadności uznania obecnej sytuacji zdrowotnej wnioskodawcy, zdolnego zgodnie z w/w opiniami podjąć zatrudnienie, za szczególnie uzasadnioną w kontekście celowości umorzenia należności alimentacyjnych obciążających go.

W świetle dokonanych powyższych ustaleń oczywistym jest, iż wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Nie sposób, zatem, wbrew argumentacji wnioskodawcy, uznać, iż pozostaje on w trudnej sytuacji materialnej z powodu ograniczeń przed podjęciem zatrudnienia – bowiem wobec braku przeszkód przed podjęciem pracy, z uwzględnieniem nałożonych ograniczeń, tylko od jego woli i inicjatywy zależało i zależy, czy takową pracę znajdzie i podejmie wysiłek regulowania zobowiązań, w tym zobowiązań na rzecz likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Także w zakresie sytuacji rodzinnej A. K. trudno upatrywać jakiegokolwiek okoliczności, którą można by uznać za szczególnie uzasadniony przypadek związany z sytuacją rodzinną dłużnika alimentacyjnego. Nie posiada on żadnej osoby na utrzymaniu, sam pozostając na utrzymaniu matki, do października 2015 r. pobiera też rentę socjalną.

Ustawodawca w przepisie art. 68 ust 1 ustawy, przyznał ubezpieczonemu uprawnienie do występowania z trzema rodzajami wniosków – o umorzenie należności, o rozłożenie na raty należności, o odroczenie terminu płatności. Zgodnie z zasadą racjonalnego działania ustawodawcy stwierdzić należy, że ustawodawca przewidział trzy odmienne sytuacje faktyczne, do których należy dostosować konkretny rodzaj wniosków i które taki wniosek uzasadniają. Skoro ustawodawca przewidział możliwość wystąpienia z wnioskiem o odroczenie terminu płatności, rozłożenie na raty należności, to logicznym jest, że wniosek o umorzenie należności może jedynie uzasadniać taka sytuacja, kiedy wnioskodawca z uwagi na sytuację rodzinną bądź zdrowotną nie będzie nigdy w stanie spłacić zadłużenia. Skarżący tymczasem, jak wskazano powyżej, nie jest zaś osobą całkowicie niezdolną do pracy. Uznać należy, zatem, iż brak jest jakichkolwiek obiektywnych przeszkód do zaspokojenia przez niego należności wynikającej z zadłużenia na rzecz Funduszu Alimentacyjnego, który przez szereg lat wypłacał świadczenia w związku z faktem, iż on od ich uiszczenia na rzecz dwójki swoich dzieci w sposób permanentny się uchylał.

Reasumując, biorąc pod uwagę treść cytowanego i omówionego przepisu art. 68 ust. 1 ustawy rodzinnej, wskazującego bardzo konkretnie i w sposób precyzyjny na możliwość umorzenia należności jedynie w „szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną”, jak również w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na opiniach biegłych sądowych powołanych w sprawie, uznać należy, iż w przypadku wnioskodawcy nie zachodzą żadne okoliczności zdrowotne lub rodzinne, które stanowiłyby szczególną i wyjątkową sytuację przemawiającą za celowością zmiany zaskarżonej decyzji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i cytowanych przepisów odwołał wnioskodawcy A. K. od decyzji pozwanego organu z dnia 25 lutego 2014 r. oddalił jako bezzasadne.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska